

A tisztítótűzről (1.)

Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val
(Sonntag. Vorarlberg. Kb. 1988)

Néhány hónappal ezelőtt nagy érdeklődéssel olvastam egy könyvet a tisztítótűzben szenvedő lelkekről. Nagyon megrémített, mert egészen aktuális tanúságtételeket közölt, egyébként pedig igen jól megmagyarázta az Egyház idevonatkozó tanítását. Maria Simma írta, címe: A tisztítótűzben szenvedő lelkek mondták nekem... Miután elolvastam a könyvet, írtam a kiadónak, s megtudtam, hogy Maria Simma él még él. Akkor gyorsan kapcsolatot kerestem vele, s ő hajlandó volt találkozni velem, hogy válaszoljon számos kérdésemre. Nagyon boldog voltam, mert valahányszor alkalmam volt a szenvedő lelkekről beszélni vagy prédikálni, megállapítottam, hogy óriási, hallatlan érdeklődés mutatkozott hallgatóim körében. Gyakran könyörögtek, hogy beszéljek erről még többet: „Mesélj még többet ezekről a lelkekről!” – kérték, s világosan láttam, hogy ez a beszéd igen erős szomjúságot elégít ki. Szeretnék tudni, mi vár mindnyájunkra a halál után. Meg kell mondani azt is, hogy ezeket a dolgokat már nem nagyon tanítják a plébániákon, a hittanórákon, gyakorlatilag sehol sem. Úgy, hogy egy nagy űr van, nagy hiányosság. Ha úgy tetszik, nagy tudatlanság, sőt, bizonyos szorongás is a végső dolgoknak e realitásaival kapcsolatban. Ez a beszélgetés nemcsak abban segít majd nekünk, hogy megszűnjön ez az aggodalom – amely egyáltalában nem helytálló – a tisztítóhellyel kapcsolatban, de világot derít majd arra is, hogy Isten terve velünk nagyszerű, pompás, valóban lelkesítő. És azt is megtudjuk, hogy ezen a Földön óriási hatalom van a kezünkben, hogy boldogságot nyújthatunk halottaink lelkének, és hogy megtaláljuk magunk is ezt a boldogságot a saját életünkben.

Ismertem egy fiatalembert, mintegy húsz éves lehetett. Egy Nílus-menti faluban élt. Ezt a falut egymás után áradások sújtották és rengeteg lakosa meghalt. Egy este a fiatalember éppen szülei házában tartózkodott, amikor meghallotta, hogy rettenetes ár pusztít a házuk mellett. Aztán kiabálást hallott, szivettépő kiáltásokat: Segítség, segítség! Elvisz minket az ár! A fiatalember kiugrott az ágyából és kirohant, hogy segítséget nyújtson az embereknek.

Édesanyja meghallotta a kiáltásokat, és odaállt az ajtó elé, hogy a fiú ne tudjon kimenni, „Nem, nem, menjenek mások segíteni, ne mindig mi! Nagyon nagy a veszély odakint, nem akarom, hogy még eggyel több halott legyen!” De a fiatalember, akit megrendítettek a kiáltások, segíteni akart az embereknek, félrelökte az anyját, és azt mondta: „De igen, odamegyek. Nem hagyhatom, hogy meghaljanak!” Kiment, s útjában őt is elragadta az ár, és meghalt.

És íme, két nappal a halála után meglátogatott engem egy éjszaka és azt mondta nekem: „Mondass értem három misét. Akkor kiszabadulok a tisztítóhelyről.” Elmentem elmondani a dolgot a családjának és a barátainak. Nagyon csodálkoztak, hogy csak három mise után szabadul a tisztítóhelyről. A barátai azt mondták: Igaz, nem szerettem volna a helyébe lenni, amikor meghal; ha tudnád mennyi bolondságot követett el életében!” És a fiatalember azt mondta nekem: „Tessék! Tiszta szeretetből cselekedtem, amikor odaadtam az életemet, kockáztattam az életemet ezekért az emberekért és ezért fogadott be engem az Úr a mennybe.” Igen, a szeretet elfed egy sereg vétket.

Maria Simma ma 73 éves (1988-ban – a szerkesztő), egyedül él kis házában Sonntag-ban. Sonntag nagyon szép kis falu a Vorarlbergben, Ausztriában, s ott találkoztam vele. Kicsoda Maria Simma? Egyszerű parasztasszony, gyermekkora óta sokat imádkozik a szenvedő lelkekért. 25 éves korában egy igen különös karizmában részesült, mely nagyon ritka az egyházban: a szenvedő lelkek látogatásának karizmájában. Buzgó katolikus és igen-igen alázatos s nagyon egyszerű. Nagy segítséget kap plébánosától, és püspökétől is, amint majd látni fogjuk. Bármily különleges karizmában részesüljön is, igen szegényesen él, nagyon

szűkösén. Például szinte alig van hely ahhoz, hogy az ember megforduljon a széke körül a kis szobában, ahol fogad minket. Szóval, rendkívüli karizma, de gyökerei az Egyházban találhatóak, az Egyház történetében, mert számos szent volt – kanonizált vagy nem kanonizált – aki gyakorolta ezt a karizmát. Idézem csupán Szent Gertrúdot, Genuai Szent Katalint, aki sokat írt erről, Jézusról nevezett Mariannát, Szent Mária Margitot Paray le Monial-ból, aki a Szent Szívet látta látomásában, az ars-i plébánost, Bosco Szent Jánost, Boldog Betlehemi Mariannát stb. Könyvet lehetne írni róluk, és ha behatóbban tanulmányozzuk ezeknek a szenteknek a tanítását, azt látjuk, hogy mind-mind ugyanazt mondják. Maria Simma a maga részéről csak újra átéli az ő szép tanúságtételüket. Ezért nem haboztam kérdéseket feltenni neki, mivel megvan az az előnye, hogy a mi korunkban él, tehát kapcsolatba lehet lépni vele. Megostromoltam kérdéseimmel, kihasználtam a lehetőséget. A probléma csak az volt, hogy egy szót se tud franciául. Tehát tolmáccsal dolgoztam. Azért, hogy a kazetta ne legyen túl hosszú, a saját szavammal adom vissza, amit ő mond, vagy a választ közvetlenül a tolmács fordításában közlöm. Egyéni magyarázatokat fűzve hozzá.

- Mária elmesélné nekünk, hogyan történt, amikor először látogatta meg magát egy szenvedő lélek?

- 1940-ben történt, egy éjszaka, hajnali 4 órakor. Hallottam, hogy valaki fel-alá járkál a szobában. Erre ébredtem fel, s néztem, ki jöhetett be a szobámba.

- És megijedt?

- Nem, egyáltalán nem vagyok félnék. Anyám még gyerekkoromban azt mondta, különös gyerek vagyok, mert sohasem félek.

- Aha. És azon az éjszakán mi történt? Mesélje el!

- Láttam, hogy az illető idegen. Lassan járkált fel-alá. Szigorú hangon rászóltam: Hogyan jöttél be ide? Mit vesztettél el? De ő csak tovább járkált a szobában, fel-alá, mintha semmit se hallott volna. Akkor megint megkérdeztem: Mit csinálsz? De mivel még mindig nem válaszolt, hirtelen felálltam és meg akartam ragadni. És csak a levegőt fogtam meg, már nem volt ott semmi. Akkor visszafeküdtem, és megint hallottam, hogy fel-alá járkál. Azon töprengtem, miért látom én ezt az embert, akit nem tudok megfogni. Megint felkeltem, hogy megfogjam és megállítsam a járkálását, megint a levegőbe kaptam. Zavarban voltam, visszafeküdtem. Az illető nem jött vissza, de én nem tudtam elaludni. Másnap mise után odamentem a lelkiatyámhoz, és mindent elmeséltem neki. Azt mondta nekem: Ha ez újra előfordul, ne kérdezd tőle: ki vagy te, hanem azt, hogy mit akarsz tőlem? A következő éjjel az ember visszajött. Ugyan ő volt és én megkérdeztem tőle: Mit akarsz tőlem? Azt felelte: Mondass értem három misét, és én megszabadulok. Akkor megértettem, hogy ez egy szenvedő lélek. A lelkiatyám megerősítette ezt. Azt is tanácsolta, hogy sohase utasítsam vissza a szenvedő lelkeket, hanem nagylelkűen fogadjam el a kéréseiket.

- És aztán folytatódtak a látogatások?

- Igen, néhány éven át csupán 3-4 lélek. Főleg november hónapban. Később többen jöttek.

- És mit kérnek magától ezek a lelkek?

- Legtöbbször azt kérik, hogy mondassak misét, és legyenek ott azokon a miséken. Kérik, mondjam el a rózsafüzért és végezzek keresztutat.

- Igen, most felvetődik a kérdés a tisztítóhely tulajdonképpen micsoda?

- Hát, azt mondhatnám, hogy ez egy zseniális találmánya Istennek. Mondok erre egy képet, saját magam gondoltam ki: Tegyük fel, hogy egy napon kinyílik egy ajtó és megjelenik egy gyönyörű szép lény, olyan szép, amilyent még soha nem látott az ember a földön. Le vagyunk nyugőzve ettől a csodaszép Lénytől, felkavar bennünket annál is inkább, mert ez a lény azt mutatja, hogy örülten szerelmes belénk, és azelőtt el sem bírtuk képzelni, hogy ennyire szeressen minket valaki. Azt is sejtjük, hogy ez a Lény nagyon vágyódik arra, hogy magához vonzzon, megöleljen minket, és a szeretet tüze, amely már égeti a szívünket, arra készlet, hogy a karjai közé vessük magunkat. De ebben a pillanatban rájövünk, hogy hónapok óta nem

mosakodtunk, hogy rettentő rossz szagunk van, csorog az orrunk, zsíros a hajunk, koszos a ruhánk, stb., stb. És akkor azt mondjuk: nem, lehetetlen, hogy ebben az állapotban odamenjek, előbb meg kell mosdanom, jól letusolok, aztán gyorsan visszajövök hozzá. Csakhogy a szívünkben feltámadt szeretet olyan erős, olyan égető, olyan hatalmas, hogy ez a késedelem, amelyet a tusolás okoz, kibírhatatlan. És a távollét forró tüze, még ha csak pár percig tart is, kegyetlenül égeti a szívünket. És ez az égés természetesen arányban van a szeretet feltáulásának intenzitásával. Szeretetből adódó égés. Hát pontosan ez a tisztítóhely. Késlekedés, amelyet a tisztátalanságunk kényszerít ránk, késlekedés, hogy Istent átöleljük. Szeretetéggés, amely rettentő szenvedést okoz. A szeretetre való várakozás, ha úgy tetszik: nosztalgia. És éppen ez az égés, ez a nosztalgia mossa le rólunk azt, ami még tisztátalan mibennünk. A tisztítóhely, mondhatnám, a vágy helye. Örültem vágyódunk Istenre. Istenre, akit már ismerünk, mert láttuk, de még nem jutottunk el Hozzá.

A szenvedő lelkek gyakran beszélnek Máriának arról, milyen nagyon vágyódnak Istenre, és arról, milyen fájdalmas számukra ez a vágy. Valóban agónia. Gyakorlatilag, azt mondanám: a tisztítóhely egy hatalmas ránk törő hiánybetegség: Isten hiányzik nekünk. De itt megkérem Máriát, tisztázzon nekünk egy alapvető pontot:

- Mária, a szenvedő lelkekben van-e öröm és reménység, szenvedésük közepette?
- Igen. Egyetlen lélek se szeretne a tisztítóhelyről visszatérni a földre. Ismernek valamit, ami végtelenül felülmúl minket. És nem tudnák újra rászáni magukat, hogy végigjárják a földi utat. Ez a nagy különbség ahhoz a szenvedéshez képest, amelyben nekünk van részünk a Földön. Mert a tisztítóhelyen, még ha borzalmas is a lélek fájdalma, megvan az a bizonyossága, hogy mindörökké Istennel fog élni, megingathatatlan bizonyosság. És ez a bizonyosság olyan erős, hogy az öröm nagyobb, mint a fájdalom. És semmiért a világon nem szeretnénk újra élni a földön. A földön végülis az ember sohasem biztos semmiben.
- Mária, most mondja meg, Isten küldi-e a lelket a tisztítóhelyre, vagy saját maga határozza el, hogy odamegy?
- Maga a lélek akar a tisztítóhelyre menni, hogy tiszta legyen, mielőtt a mennybe megy. De azt is meg kell mondani, hogy a lélek, mikor a tisztítóhelyen van, Isten akaratát teszi teljesen a magáévá. Örül a jónak és szereti Istent és minket is szeret. Ezek a lelkek teljesen egyek Isten szellemével és világosságával, hogy úgy mondjam.
- Mária, a halál pillanatában teljes fényben látjuk-e Istent vagy még csak homályosan?
- Még csak homályosan, de azért ez mégis olyan világosság, hogy elég ahhoz, hogy nosztalgiát érezzünk iránta. Persze, vakító fényesség ez, a Föld sötétségéhez képest. De ez még semmi ahhoz a teljes világossághoz, amelyet a lélek megismer majd, amikor a mennybe megy. Egyébként erre vonatkozóan idézni lehetne az „Élet az élet után”-ban leírt tapasztalatokat. A lelket annyira lenyűgözi ez a világosság, hogy szenvedés, agónia számára visszatérni a Földre ez után a tapasztalat után.
- Mária, meg tudná-e mondani, mi a Szent Szűz szerepe a szenvedő lelkekkel kapcsolatban?
- Gyakran eljön megvigasztalni őket, mondván nekik: sok jót is tettek. Igen, biztatja őket.
- Vannak-e sajátos napok, amikor megszabadítja őket?
- Igen, főleg Karácsonykor, Mindenszentek napján, nagypénteken, s megszabadítja őket a mennybemenetele napján, és Jézus mennybemenetele napján.
- Mária, miért kerül valaki a tisztítóhelyre, melyek azok a bűnök, amelyek a leginkább odajuttatnak minket?
- A szeretet elleni vétkek, a felebaráti szeretet elleni bűnök, a szív keménysége, az ellenségeskedés, a rágalom, mindezek.
- Igen. Tudom, hogy a rágalom és a megszólás a legcsúfabb piszok, hosszú tisztulást igényelnek. Itt Mária egy példát említ, amely nagyon meghökkentette. Elmesélem ezt a tanúságtételt.

Egy férfiről és egy nőről van szó, akik megkérdezték tőle, tudja meg, a tisztítóhelyen vannak-e? És a kérdezősködők nagy meglepetésére az asszony már a mennyben volt, a férfi pedig a tisztítóhelyen. Pedig az asszony akkor halt meg, amikor abortuszt hajtatott végre magán, míg a férfi igen gyakran járt a templomba, s látszólag igen rendes, jámbor életet élt. Akkor Mária újból érdeklődött azt gondolván, hogy tévedett. De nem, a dolog valóban úgy történt. Gyakorlatilag egyszerre haltak meg, de az asszony mélységesen megbánta tettét és nagyon alázatos volt, míg a férfi mindenkit kritizált, mindig panaszkodott, és megszólta az embereket. Kritizált, és ezért volt igen hosszú a tisztítóhelyen való tartózkodása. Tehát nem szabad a látszat alapján ítélni.

Ami a szeretetet illeti, idetartozik az, amikor visszautasítunk embereket, akiket nem szeretünk, nem vagyunk hajlandók kibékülni, megbocsátani. És az a sok sértődöttség, amit ápolgatunk magunkban.

Mária igen meglepő tanúságtételt mondott nekünk erre vonatkozóan, egy olyan személy történetét, akit ő nagyon jól ismert. Egy nőről van szó, aki már meghalt, a legborzalmasabb tűzben volt, rettenetes szenvedések közepette.

És mikor meglátogatta Máriát, elmondta neki miért. Volt egy barátnője, akivel igen ellenséges viszonyt tartott fenn. És ennek ő volt az oka. Éveken át táplálta ezt az ellenségeskedést, holott a barátnője többször is jött, hogy kibéküljön, kiengesztelődjön vele. Ő pedig mindig visszautasította. Mikor az asszony súlyos beteg lett, továbbra is bezárta a szívét, és visszautasította a barátnője által felajánlott kibékülést, egészen a halálos ágyáig, ahová a barátnője eljött, hogy kibéküljenek, még ott sem volt hajlandó kibékülni és kiengesztelődni. És ezért került egy rendkívül fájdalmas purgatóriumba, és jött Mária segítségét kérni. Azt hiszem, ez igen jellemző eset a szívben táplált bosszúvágyat illetően. Ami a beszédet illeti, nem hangsúlyozhatjuk eléggé, mennyire gyilkos lehet egy kritizáló, rosszindulatú szó, s mennyire gyógyító is lehet egy szó.

- Mária, meg tudná-e mondani, kik azok, akiknek a legtöbb esélye van arra, hogy egyenest a mennybe menjenek?

- Akik jószívűek. Jószívűek mindenkivel. A szeretet elfed egy sereg bűnt.

- Igen, Szent Pál mondja ezt nekünk. És milyen eszközöket használhatunk fel a Földön, hogy elkerüljük a purgatóriumot, és egyenest a mennybe menjünk?

- Sokat kell tennünk a szenvedő lelkekért, mert ők is segítenek minket, a maguk részéről nagyon alázatosnak kell lenni, ez a legerősebb fegyver a rossz, a gonosz ellen. Az alázatosság elkergeti a rosszat.

- Szeretném itt felolvasni önöknek Beriou atya szép tanúságtételét. Beriou atya szép könyvet írt a szenvedő lelkekről. Szó van benne arról, hogyan segítik a szenvedő lelkek azokat, akik imájukkal könnyítenek szenvedéseiken. Mesélik, hogy valaki, aki igen szerette a szenvedő lelkeket, egész életét arra szentelte, hogy enyhítse szenvedéseiket.

Amikor elérkezett a halála órája, az ördög nagy dühvel támadt rá, mert látta, hogy kicsúszik a kezei közül. Úgy tűnt, hogy mindent megtesz ellene. A haldokló küzdött az ördög ellen, és egyszerre csak egy sereg ismeretlen hatolt be a szobájába, gyönyörű szép lények, akik elkergették az ördögöt, s ágyához lépve mennyei szavakkal erősítették és biztatták az asszonyt, aki mélyet sóhajtott és felkiáltott:

- Kik vagytok, kik vagytok, kérlek, akik annyi jót tesztek velem?

- Mi az ég lakói vagyunk, mondták a jótékony látogatók, akik a te segítségeddel jutottunk el a boldogságra. És most mi jöttünk hozzád hálából, hogy segítsünk neked átlépni az Örökkévalóság küszöbét, hogy kihozzunk téged erről a szorongással teli helyről, hogy bevezessünk a Szent Város örömébe.

Erre a haldokló arcát mosoly öntötte el, szeme lecsukódott, és elaludt az Isten békéjében. Lelke, mely tiszta volt, mint a galamb, az Urak Ura elé lépve annyi pártfogót és Ügyvédet talált, amennyi lelket megszabadított, és miután elismerték, hogy méltó a dicsőségre, mintegy

diadalmenetben lépett be a mennybe, mindazok tapsa és áldása közepette, akiket ő hozott ki a tisztítóhelyről. Bárcsak mi is hasonló boldogságban részesülnénk egy napon!

- Meg kell mondanunk, hogy azok a lelkek, akiket a mi imáink szabadítottak ki, nagyon hálásak és segítenek minket életünk folyamán ez nagyon érezhető. Tanácsolom, próbálják ki! Segítenek minket, ismerik szükségleteinket, és sok kegyelmet eszközölnek ki nekünk.

- Akkor hát Mária, most a jobb latorra gondolok a jobb lator volt Jézus mellett a kereszten. Szeretném tudni, mit tett, miért ígérte meg neki Jézus hogy még aznap vele lesz?

- Alázatosan elfogadta a szenvedését, mondván, hogy igazságos. Bízta a másik latort, hogy fogadja el ő is. Volt benne istenfélelem, vagyis alázatos volt. Az is fontos mikor az ember a halállal szembenéz, hogy teljesen alá vessük magunkat, Isten akaratának.

És Mária elmesélte nekünk egy négygyermekes anya szép történetét:

Az anya haldokolt s ahelyett, hogy lázadozott vagy nyugtalankodott volna, azt mondta az Úrnak. Elfogadom a halált, mert Te akarod, és életemet a kezedbe helyezem. Rád bízom a gyerekeimet, tudom, hogy gondoskodni fogsz róluk.

Mária azt mondta nekem, hogy amiért ilyen óriási bizalma volt Istenben, ez az asszony egyenesen a mennybe ment, anélkül, hogy áthaladt volna a purgatóriumon.

Szép példa azé a fiatalemberé is, akiről a kazetta elején beszéltünk, aki kockára tette az életét, hogy megmentse testvéreit az áradatban. Látható, hogy a szeretet, egyetlen ingyenes szeretet-gesztus rengeteg bűnt betakar, mivel ez a fiatalember elég léha életet élt, s az Úr kihasználta ezt az egyetlen tiszta szeretetpillanatot, hogy magához vegye. A fiatalember megmagyarázta Máriának, hogy talán soha nem lett volna alkalma életében ilyen nagy szeretet aktust végbevinni, és talán rossz ember vált volna belőle, és az Úr a maga irgalmasságában akkor szólította magához, amikor a legszebb és a legtisztább volt emiatt a szeretet aktus miatt. Tehát a szeretet, az alázatosság és az Istenbe vetett bizalom: ez az aranykulcs, amely lehetővé teszi, hogy egyenest a mennybe menjünk.

- Mária, mondja meg, melyek a leghatékonyabb eszközök arra, hogy segítsük a szenvedő lelkeket?

- A szentmise.

- Miért a szentmise?

- Mert Krisztus ajánlja fel magát értünk szeretetből. Ez magának Krisztusnak a felajánlása Isten részére. A legszebb ajándék. A pap Isten képviselője. De maga Isten ajánlja fel és áldozza fel magát értünk. A mise hatékonysága az elhunyt számára annál nagyobb, minél jobban becsülte az illető a misét életében. Ha valaki teljes szívéből imádkozott a misén, és amennyire ideje megengedte hét közben is eljárta oda, az nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az érte mondott mise hatékony legyen. Itt is azt aratja az ember, amit vetett.

És hozzátennék valamit: egy szenvedő lélek a temetése napján jól látja, hogy valóban imádkoznak-e érte, vagy csak éppen elmennek a temetésére, hogy megmutassák: ott vagyunk. Csak az ima segít, a jelenlét nem, s a lelkek gyakran panaszkodnak, hogy az emberek elmennek a temetésre, de egy imát sem mondanak Istenhez, csak sokat sírnak, ez pedig felesleges.

(TCS XXIV/1.)